

Prevara evolucije

Materijalistička filozofija, poznata još u antičkoj Grčkoj i u nekim oblicima paganizma, ponovo "vaskrsava" u XIX vijeku. Materijalizam uči da ne postoji ništa sem materije i da je materija suština svega, organskog i neorganskog, odbacujući na taj način postojanje Stvoritelja i svjesni dizajn u prirodi. Lažnu naučnu osnovu za ovakvu filozofiju postavio je darvinizam i teorija evolucije. Da ovo nije samo pitanje nauke svjedoče nam brojni ideološki pokreti koji su direktni proizvod ovakvog pogleda na svijet. Karl Marks, jedan od idejnih tvoraca komunizma, bio je oduševljen Darvinovom knjigom "Porijeklo vrsta" i bio njegov vatreni obožavalac. Fašisti su takođe našli uporište za svoje nacističke ideje u njegovoj sledećoj knjizi "Porijeklo čovjeka" u kojoj Darwin otvoreno zagovara rasizam tvrdeći kako su Evropljani najdalje napredovali na evolutivnoj skali dok će crnci, australijski Aboridžini i druge rase koje nose "majmunske" crte biti uskoro istrijebljeni. Hitler je na osnovu toga uradio vlastiti scenario "nadmoćne arijevske rase" koja je trebalo da zavlada svijetom, usput uništavajući bez milosti sve one koji "usporavaju evoluciju" ("niže" rase, invalide, bolesne, itd). Tako su ove najkrvavije i najnehumanije ideologije predstavljene kao nešto što će donijeti boljitak čovječanstvu upravo zahvaljujući materijalističkoj filozofiji koja je nametnuta svijetu.

Ovdje je potrebno naglasiti da je zločina i zločinaca uvijek bilo u istoriji ljudskog roda, pa i pod plaštom religije. Biti "religiozan" nipošto ne znači biti oslobođen od mogućnosti grijeha, naprotiv istorija je puna primjera ubistava, mučenja i progonstava u ime religije. Može se slobodno kazati da je pojava materijalizma uveliko doprinijela crkvena oligarhija čija tiranija je bila nepodnošljiva, naročito u mračnom srednjem vijeku, da ne govorimo o nekim dogmama koje su se protivile zdravom razumu. Ali i crkvi se ovo dogodilo kao posledica odstupanja od načela i smjernica koje je Bog postavio i uzdizanja ljudskog iznad božanskog. Drugim riječima, jedna krajnost je izazvala drugu. Međutim, ostaje činjenica da religija poziva na milost, saosjećanje, praštanje, požrtvovanje, i nadasve poštovanje uzvišenog Tvorca koji je apsolut svih vrijednosti i kojem smo kao stvorena bića odgovorni, što evolucija sve direktno ili indirektno negira. Jer ako smo samo sofisticirane životinje pod vlašću nagona za samoodržanjem koje žive u svijetu gdje vlada zakon "jačeg i sposobnijeg", onda nestaje svake odgovornosti prema Bogu i bližnjima, i što god poduzmemo može se na ovaj ili onaj način opravdati. I to je upravo ono što je donijela teorija evolucije, lažno "naučno" opravdanje za rasizam, imperijalizam, nacionalizam, komunizam, besomučnu trku za profitom u kapitalizmu, itd.

Ali šta naučne činjenice kažu o ovoj teoriji? Da li je ona zaista pogled na svijet koji moramo uvažiti jer je nauka tako dokazala, kako se to uporno nameće široj javnosti?

Kad god postoje dvije alternative, nauka zahtijeva uzimanje obje u razmatranje, i ako je vjerovatnoća jedne od njih manja, onda se logično ona druga smatra ispravnom. U ovom slučaju to su stvaranje ili evolucija. Naučne činjenice i podaci ukazuju da čak ni jedna živa ćelija ili neki od miliona proteina koji se u njoj nalaze nije mogla nastati slučajno, pa tako ni živi organizmi. To znači da prvi pogled ima vjerovatnoću 100% i da je život svjesno nastao ili bio stvoren.

Čarls Darwin (Charles Darwin), biolog amater, svoju teoriju nije razvio kao produkt nekog naučnog otkrića ili eksperimenta, već na osnovu ideje da pojedini živi organizmi koji su se prilagodili nekoj određenoj sredini prenose te osobine na sledeće generacije. Te povoljne osobine vremenom se gomilaju i transformišu tu jedinku u jednu sasvim novu vrstu. Najrazvijeniji

produkt ovog mehanizma, prema Darwinu, je čovjek. On je taj proces nazvao "evolucija putem prirodne selekcije." Ovakvom njegovom stavu uveliko je "kumovao" francuski biolog Lamarck.

Međutim, Gregor Mendel je 1865. godine otkrio zakone nasljeđivanja, čemu u početku nije pridana naročita pažnja. Ali bilo je to rođenje genetike kao nauke. Otkriće DNK molekula polovinom prošlog vijeka, koji sadrži genetske informacije, bacilo je teoriju evolucije u veliku krizu. Razlog je bio u shvatanju o nevjerovatnoj složenosti života. Ova otkrića trebala su odbaciti Darwinovu teoriju, ali to se nije dogodilo jer su određeni krugovi insistirali da se napravi njena revizija, iza čega jasno ne stoji naučna briga već ideološke namjere.

Tako su se mnoga zvučna imena iz svijeta nauke kao što su Stebins, Dožbanski, Majer, Haksli, Simson, Jansen, Fišer, Rajt i drugi na sastanku Geološkog društva Amerike (*Geological Society of America*) 1941. godine konačno dogovorili kako "zakrpati" darvinizam. Oni su se zaokupili pitanjem porijekla povoljnih varijacija koje su tobože navele žive organizme da evoluiraju, s tim što je sada ideja bila "slučajna mutacija." Međutim, svi eksperimenti sa mutacijama nedvosmisleno su pokazali štetnost ovakvih "nepredviđenih slučajeva." Osim toga, mutacije ne dodaju nove informacije u DNK jednog organizma, i sve što one uzrokuju samo su abnormalnosti. Treće, da bi mutacija mogla biti prenijeta na sledeću generaciju, ona se mora odigrati u reproduktivnim ćelijama organizma. Ukratko, nemoguće je da su živi organizmi evoluirali zato što u prirodi ne postoji mehanizam koji ih na to može podstaći.

Prema teoriji evolucije transformacija živih bića odigravala se postepeno milionima godina. To znači da su morale postojati brojne prelazne forme. Ali svi pronađeni fosili svjedoče o životu koji se iznenada pojavio na Zemlji i potpuno formiran. Evolucionisti pretpostavljaju da su morski beskičmenjaci nekako evoluirali u ribe, ali značajne razlike između ove dvije grupe i opet nedostatak prelaznih karika opovrgava ovakvu zamisao. Prema ovom fantastičnom scenariju, ribe su se zatim transformisale u vodozemce i konačno prešle na kopno u potrazi za "boljim životom." Evo nekoliko razloga zašto je prelaz iz vode na kopno nemoguć:

1. *Nošenje vlastite težine*, sa čime bića koja žive u vodi nemaju problema dok ona koja žive na kopnu troše 40% svoje energije samo na nošenje svojih tijela.

2. *Zadržavanje toplote*. Na kopnu temperatura može drastično da varira i kopneni organizmi imaju mehanizme koji im omogućavaju da izdrže takve promjene. Besmisleno je tvrditi da su ribe stekle jedan takav sistem slučajnim mutacijama kad su stupile na kopno.

3. *Korišćenje vode*, koje na kopnu mora biti vrlo ekonomično. Koža kopnenih organizama tako je dizajnirana da dozvoljava gubitak vode neophodne za metabolizam samo do određene mjere, i zato oni imaju osjećaj žeđi dok ga bića koja žive u vodi nemaju.

4. *Bubrezi*. Organizmi koji žive u vodi mogu lako izbacivati otpadne materije i amonijak iz svojih tijela budući da se u njihovoj sredini nalazi mnogo vode. Kopnena bića imaju bubrege kao sistem koji omogućava skladištenje amonijaka i njegovo pretvaranje u urin, i na taj način se koristi minimalna količina vode za njegovo izlučivanje. Dakle ribe su morale odjednom razviti cijeli bubrežni sistem s ciljem da pređu na kopno, što je nemoguće.

5. *Respiratorni sistem*. Da bi prešle na kopno, ribe koje "dišu" na škrge i ne mogu opstati duže od nekoliko minuta na suvom, morale su iznenada, u jednom trenutku da steknu savršen plućni sistem.

Kolika je, dakle, vjerovatnoća da se sve ove dramatične fiziološke promjene dogode slučajno u istom organizmu i u isto vrijeme, procijenite sami.

Evolucija tako tvrdi da su vodozemci evoluirali u gmizavce, a gmizavci u ptice! Međutim, potpuno drugačija građa ptica (kao na primjer pluća) i specifični mehanizam krila koja mogu funkcionisati samo potpuno razvijena veliki su čorsokak za evolucioniste. Prema ovoj hipotezi

gmizavci su preci ne samo ptica već i sisara. Ali ovakav scenario je potpuni apsurd imajući u vidu strukturu gmizavaca koji imaju krljušti na svojim tijelima, hladnokrvni su i legu se iz jaja, u poređenju sa brojnim i vrlo različitim vrstama sisara koji su toplokrvni, imaju krzno i razmnožavaju se izležući svoje potomstvo kao živo.

U očajničkoj potrebi za fizičkim dokazima svoje hipoteze, evolucionisti su često pribjegavali raznim krivotvorinama. Pored maštovitih crteža koji se mogu vidjeti u udžbenicima biologije, oni su pokušali "proizvesti" fosile koji nedostaju. Jedan od najvećih skandala u istoriji nauke je tzv Pildaunski čovjek čija glava je rekonstruisana od fragmenata ljudske lobanje i vilice orangutana i izložena u Britanskom muzeju. Prevara je otkrivena tek poslije 40 godina.

Godine 1922. Henri Osborn, upravnik Američkog prirodjačkog muzeja, objavio je da je u zapadnoj Nebraski pronašao fosil zuba kutnjaka koji je navodno imao karakteristike zajedničke za čovjeka i majmuna. Samo na osnovu ovog zuba urađene su brojne rekonstrukcije glave i tijela. Ali na kraju se ispostavilo da zub pripada jednoj izumrloj vrsti američke divlje svinje.

Potruga za "živim prelaznim karikama" odvela je jednog evolucionistu dotle da se sa jednog istraživanja u Kongu vrati sa zarobljenim Pigmejom po imenu Ota Benga, kojega su zatim izložili u zoo-vrtu Bronks u Njujorku pod oznakom "drevni preci čovjeka" zajedno sa majmunima. Tretiran kao obična životinja jadni Benga je na kraju izvršio samoubistvo.

Ovi i drugi skandali samo pokazuju čime su se sve spremni poslužiti ovi ljudi koji, žalosno ali istinito, kreiraju naučnu misao u nekoliko poslednja vijeka.

Kruna evolucionističke bajke je "evolucija čovjeka", iako je očito da su sve žive vrste nastale u njihovoj sadašnjoj formi. Mnoge majmunske vrste koje su živjele predstavljaju bogat izvor za špekulacije evolucionista. Međutim, svi paleontološki, anatomski i biološki nalazi pokazali su da je čovjek od uvijek bio čovjek a majmun – majmun. Prostor nam ne dopušta da se detaljno bavimo ovom hipotezom, počev od Australopitekusa, Homo habilisa, Homo erektusa, do Homo sapiensa, prema njihovom imaginarnom scenariju. Nedavna istraživanja su pokazala da je nemoguće za savijeni majmunski skelet, koji odgovara četvoronožom hodu, da evoluirao u uspravni ljudski skelet, koji odgovara dvonožom hodu. Za tzv "prelazne vrste" pokazalo se da su bili u pitanju ili pravi majmuni ili pravi ljudi.

Na pitanje kako se život na zemlji uopšte pojavio, teorija evolucije odgovara da je život započeo sa jednom ćelijom koja se formirala slučajno. Prije oko četiri milijarde godina različite neorganske supstance su se udružile i – pojavio se život. Ali ovo je potpuno nenaučna tvrdnja za koju ne postoji nikakav dokaz. Ćelija je najsloženiji i najelegantniji sistem koji je čovjek ikad otkrio. Molekularni biolozi je opisuju kao objekat nenadmašne složenosti sa milionima otvora nalik ulaznim hodnicima u ogromnom svemirskom brodu koji se otvaraju i zatvaraju da bi omogućili stalan protok materijala i energije. Ona predstavlja mehanizam nezamis-livo složeniji od bilo koje mašine koju je čovjek osmislio i konstruisao. Dakle, evolucionisti tvrde da je nešto što čovječanstvo sa svom svojom inteligencijom, znanjem i tehnologijom na raspolaganju ne može proizvesti, nastalo "slučajno" pod uticajem prvobitnih uslova na Zemlji. Tako evolucija ne može objasniti čak ni nastanak gradivnih blokova ćelije, proteina. To su gigantski molekuli koji se sastoje od manjih jedinica zvanih "amino-kisjeline". Mogućnost da se slučajno formira samo jedan prosječni molekul proteina, koji se obično sastoji od oko 280 amino-kisjelina među kojima postoji 20 različitih vrsta, je 1 naprema 10^{300} (u matematici vjerovatnoće koje su manje od 1 naprema 10^{50} prihvataju se kao "nula vjerovatno-ća"). Ilustracije radi, jedna od najmanjih bakterija ikada otkrivenih, Microplasma Hominis H39, sadrži 600 "tipova" proteina. U ovom slučaju račun vjerovatnoće čak iscrpljuje i sam koncept nemogućnosti.

Međutim, tačan redosled pogodnih amino-kisjelina nije dovoljan za formiranje molekula proteina. Svaki od 20 različitih tipova mora biti "ljevoruki." Istraživanja su otkrila jednu začuđujuću činjenicu, a to je da svi proteini kod biljaka i životinja, od najjednostavnijih do najsloženijih organizama, napravljeni su od tzv ljevorukih aminokisjelina. Ukoliko bi se pripojila samo jedna desnoruka amino-kisjelina na strukturu proteina, taj protein postao bi beskorisan. Dakle, očito je da ova situacija još jednom eliminiše mogućnost slučajnom nastanka nečeg dobrog.

Slična situacija postoji i sa nukleotidima, najmanjim jedinicama DNK i RNK, odnosno jedino desnoruki nukleotidi bivaju izabrani. Proteini su izgrađeni samo i jedino od onih aminokisjelina koje su spojene tzv "peptidnim vezama". Dakle, da bi se formirao koristan protein sva ova tri osnovna uslova moraju postojati istovremeno. Vjerovatnoća slučajnog formiranja proteina je jednaka proizvodu vjerovatnoća za realizovanje svakog od ova tri uslova posebno. Za prosječan molekul proteina, izgrađen od 500 aminokisjelina, ova vjerovatnoća je $1:10^{950}$ (broj koji iza jedinice ima 950 nula). Ovdje evolucija pada u strašan ambis nevjerovatnoće upravo već na stadijumu formiranja jednog jedinog proteina.

Međutim, čak i jedan ovakav proračun vrijedi samo za idealnu okolinu "pokušaja i pogreške" koja ne postoji u stvarnom životu. U prirodi bi dakle morao postojati neki imaginarni mehanizam koji bi "radio" na ovom eksperimentu, uvijek iznova u slučaju pogreške. Zbog toga je formiranje proteina u prirodnoj okolini logički i tehnički nemoguće, bez obzira na "aspekt vjerovatnoće".

Pitanje "kako se život prvobitno pojavio" je najkritičniji ćorsokak za evolucioniste. Oni su pokušali sa raznim eksperimentima na ovom području, od kojih je najpoznatiji "Milerov eksperiment" iz 1953. godine. On je uz pomoć mješavine gasa za koju je pretpostavio da je postojala u prvobitnoj zemljinoj atmosferi i energetske stimulacije pokušao proizvesti amino-kisjeline, i tako dokazati da su one mogle nastati slučajno. I na kraju je imao 3 od 20 aminokisjelina koje sačinjavaju osnovne gradivne elemente proteina. Ali i pored početnog oduševljenja među evolucionistima, ovo su samo bili neki neorganski molekuli. Miler je koristio mehanizme tzv "hladnog trapa" izolujući amino-kisjeline čim bi se one pojavile da ne bi bile uništene u sredini u kojoj su se nalazile. Osim toga, naučnici su se složili da bi umjesto metana i amonijaka (koje je Miler upotrijebio u mješavini gasa) trebali postojati azot i ugljen-dioksid. Bez amonijaka nije moguće proizvesti nijednu amino-kisjelinu, i to je razlog zašto je Miler insistirao da ga upotrijebi. Osim toga, prisustvo kiseonika i intenzivno ultraljubičasto zračenje predstavljalo bi destruktivnu sredinu za aminokisjeline. Ako ništa drugo, evolucionisti su ovim eksperimentom dokazali da se amino-kisjeline mogu proizvesti samo svjesnom intervencijom, ili stvaranjem.

Istraživanjem je ustanovljeno da nije moguće formiranje "peptidne veze" u vodi zbog oslobađanja jednog molekula vode prilikom ove sinteze, a evolucionisti upravo to tvrde – da je život prvobitno nekako nastao u vodi! U pokušaju prevazilaženja ovog "vodenog problema" nastali su nevjerovatni scenariji, kao što je teorija Sidnija Foksa. Ali ostaje činjenica da neživa materija ne može proizvesti život, niti ima takvu sposobnost bez namjernog, promišljenog uplitanja.

Pored svih ovih nemogućnosti, treba kazati da ćelija nije samo gomila proteina koji se sastoje od amino-kisjelina; ona je jedan živi mehanizam koji ima stotine razvijenih sistema i koji je tako složen da čini čovjeka nemoćnim da riješi njegovu misteriju. Razvoj u genetici i otkriće nukleinskih kisjelina (DNK i RNK) donio je evoluciji nove probleme. Naime, molekul DNK, koji je nađen u jezgri svake od 100 triliona ćelija u našem tijelu, sadrži kompletan konstrukcioni plan ljudskog tijela zapisan pomoću specijalnog šifrovanog sistema. Informacije u DNK su šifrovane

pomoću redosleda četiri specijalne baze koje čine ovaj molekul. Ovaj redosled određuje strukturu ljudskog bića do najsitnijih detalja i odgovara veličini od 900 tomova enciklopedije, od kojih svaka ima 500 stranica. Ova nevjerojatna količina informacija je šifrovana u djelovima DNK koji se zovu "geni".

Ovdje treba zapaziti da greška u redosledu nukleotida koji sačinjavaju gene i kojih ima na milione učinila bi te gene neupotrebljivim. Ukratko, teorija evolucije nije u stanju da dokaže bilo koji od evolutivnih stadijuma koji su se navodno desili na molekularnom nivou. Napredak nauke odgovore na ova pitanja čini zapravo sve složenijim. Pošto su uslovljeni stavom da ne priznaju stvaranje, evolucionistima preostaje samo da vjeruju u nemoguće. Poznati biolog Majkl Denton u svojoj knjizi *Evolucija: Teorija u krizi* (Evolution: A Theory in Crisis by Michael Denton) ovakvo vjerovanje u slučajnost naziva "uvredom za razum".

Zbog nemogućnosti formiranja amino-kisjelina u prvobitnoj zemljinoj atmosferi evolucionisti su se dosjetili novog scenarija po kojem su prvo nastali RNK molekuli koji su sadržali informacije o proteinima. Ali teorija o "RNK svijetu" pokazala se potpuno nemogućom.

Pretpostavimo za trenutak da se molekul proteina nekako formirao na prvobitnoj zemlji. On bi morao čekati hiljadama, a možda i milionima godina da se formira drugi molekul pored njega, slučajno i pod istim uslovima. Zatim bi "slučajno" i pod istim uslovima morali nastati milioni drugih korektnih i potrebnih proteina. Oni prvi morali bi biti dovoljno "strpljivi" da čekaju da drugi budu formirani upravo pored njih, a da ne budu u međuvremenu uništeni grubim mehaničkim djelovanjima ili ultraljubičastim zracima. Onda bi se oni morali ujediniti praveći svrhovite kombinacije i formirajući ćelijske organele. Nikakav štetni "uljez" ne bi ih smio pri tome ometati. Sledeći korak bio bi uzimanje enzima iz okoline i pokrivanje membranom. Ali čak i da se svi ovi nevjerojatni uslovi ispune, da li bi ova gomila molekula postala živa? Odgovor je NE, jer svi eksperimenti izvedeni o ovoj temi pokazali su da život može poteći samo od života. Dakle tzv "abiogeneza" odnosno pretpostavljeni nastanak života iz nežive materije je bajka koja postoji jedino u snovima evolucionista i u potpunoj je kontradikciji sa rezultatima svakog eksperimenta i posmatranja.

Dakle, jasno je da je život na Zemlji potekao iz nekog drugog "života". Vidjeli smo da otkrića u domenu molekularne biologije dovode teoriju evolucije do potpunog besmisla. Ništa bolje joj ne donose ni fizički zakoni.

Drugi zakon termodinamike jedan je od najuniverzalnijih zakona čija validnost je eksperimentalno i teoretski dokazana. Ovaj zakon, koji se još naziva "zakon o entropiji", kaže da će pod normalnim uslovima svi sistemi koji su prepušteni sami sebi težiti da postanu neuređeni, rastrojeni i uništeni, a u direktnoj vezi sa količinom vremena koje protekne. Sve što je prepušteno samo sebi vodi većem neredu i haosu. Ne treba da budemo naučnici da bismo ovo zapazili. Međutim, prema teoriji evolucije, stvari vremenom postaju sve uređenije, složenije i organizovanije – same od sebe. Ovdje se evolucija pretvara u dogmatsko vjerovanje potpuno suprotno razumu, što u stvari i jeste.

Evolucionisti su i ovdje pokušali sa izvrtanjem istine govoreći kako je Zemlja "otvoreni sistem" gdje drugi zakon termodinamike ne važi. Otvoreni sistem dopušta ulazak energije spolja i njen izlazak. Ali sve ovo nije dovoljno bez neke vrste mehanizma za pretvaranje energije, bilo da je sistem otvoren ili zatvoren. Pravi i suštinski izvor organizacije na svim nivoima je svjesni dizajn ili stvaranje.

Čak i kad bi okupili sve materije neophodne za život, izolovali ih u podesnoj okolini i izložili svakojakim tehnološkim tretmanima mogli bismo čekati koliko god hoćete godina a život ne bi bio proizveden. Ukratko, nesvjesni atomi ne mogu da formiraju ćeliju jednostavnim

sakupljanjem. Materija je jedna nesvjesna, beživotna gomila, i postaje živa jedino Tvorčevim superiornim stvaranjem.

Sada ćemo se ukratko osvrnuti na izvjesne biološke fenomene i koncepte koje evolucionisti predstavljaju kao teorijske dokaze za svoju hipotezu.

Kao jedan od dokaza oni navode varijacije među vrstama. Varijacija je termin koji se koristi u genetici, a odnosi se na događaj koji uzrokuje da jedinke ili grupe određenog tipa neke vrste razvijaju različite karakteristike od drugih tipova iste vrste. Ali varijacija nije ništa drugo do rezultat različitih kombinacija već postojećih genetskih informacija, i one ne dodaju nove karakteristike genetskim informacijama. Varijacija se uvijek odigrava unutar granica genetske informacije. Ali ona nikad neće transformirati gmizavce u ptice, ili "medvjeda u kita", kako je to Darwin kazao u svojoj knjizi *Porijeklo vrsta*. Jasno je da su vrste zauvijek postojane i to je potvrđeno brojnim eksperimentima.

Evolucionisti dalje tvrde da je otpornost bakterija na antibiotike ili insekata na DDT dokaz u korist evolucije. Ali pokazalo se da su oni imali gene za tu otpornost godinama prije otkrića određenih antibiotika. Bakterije zapravo imaju brojne varijacije unutar svojih tipova od kojih su neke otporne na različite lijekove. Tako one neotporne bivaju uništene i na kraju opstanu one protiv kojih je taj antibiotik postao neefikasan. Ali to je još uvijek onaj isti tip bakterija, a ne neki novi koji je mutirao i prešao u drugu imunu vrstu.

Sledeća stvar je poznata evolucionistička zabluda oko nepotrebnih ili degeniranih organa. Naime oni su nametnuli vjerovanje da u tijelima nekih bića postoje nefunkcionalni organi koji su naslijeđeni od predaka i postali degenerisani jer se nijesu koristili. Među takve organe ubrojani su slijepo crijevo, trtična kost, polumjesečasti nabor u oku, krajnici, itd. Međutim, pokazalo se da su sve ovo organi čija funkcija još nije bila otkrivena. Tako se ustanovilo da je slijepo crijevo limfoidni organ koji se bori protiv infekcija u tijelu. Krajnici imaju značajnu ulogu u zaštiti grla od infekcije, polumjesečasti nabor u oku ima funkciju čišćenja i podmazivanja očne jabučice, itd.

Sličnosti kod živih organizama takođe ne predstavljaju dokaz za evoluciju. Ovo je vrlo varljiv argument, jer nađeni su slični organi među potpuno različitim vrstama, za koje čak ni evolucionisti ne nalaze da su srodni. Tako na primjer čovjek i hobotnica imaju veoma slične oči u pogledu građe i funkcije, a ipak su dvije potpuno različite vrste. Krila imaju ne samo ptice, već i slijepi miševi koji su sisari, insekti, i čak neki od dinosaurus koji predstavljaju izumrle gmizavce. Pored toga, njihove genetske šifre potpuno su različite. Treće, embriološki razvoj sličnih organa kod različitih bića potpuno je drugačiji.

Ovaj koncept pokazao se ništavnim ne samo na nivou organa već i na molekularnom nivou. Evolucionisti smatraju bliskost broja hromozoma među različitim vrstama kao dokaz za evoluciju. Čovjek ima 46 hromozoma a neke vrste majmuna 48. Ali prema ovom scenariju, čovjek je onda još bliži srodnik krompiru čiji broj hromozoma je tačno 46!

Svaka klasa na molekularnom nivou je jedinstvena, izolovana i nepovezana sa posrednicima. Prema tome, nema nikakvih prelaznih oblika, kao što to svjedoči i fosilni zapis.

Krajem 19. vijeka Ernest Hekel, evolucionisti biolog, postavio je teoriju da za vrijeme razvoja u majčinoj utrobi ljudski embrion prvo ispoljava karakteristike ribe, a zatim karakteristike gmizavca, i na kraju, čovjeka, odnosno da prolazi kroz sve "evolutivne faze". Ali, po kozna koji put, i ovo se pokazalo kao obmana. Sam Hekel se pokazao kao šarlatan koji je namjerno iznosio lažne crteže u namjeri da podrži "teoriju rekapitulacije" koju je sam postavio. Kada je razotkriven, jedina odbrana koju je ponudio bila je da su i drugi evolucionisti učinili slične prekršaje: "Nakon ovog kompromitujućeg priznanja 'falsifikata' trebao bih biti obavezan da smatram samoga sebe

osuđenim i uništenim, kada ne bih imao utjehu da vidim uporedo samnom na optuženičkoj klupi stotine kolega krivaca, između kojih su mnogi najpovjerljiviji istraživači i najcjenjeniji biolozi. Velika većina dijagrama u najboljim udžbenicima biologije, studijama i časopisima, navukla bi isti stepen optužbe za 'falsifikat' zato što su oni netačni i, više ili manje, dotjerani, udešeni, prerađeni i konstruisani."

Vidjeli smo dakle da teorija evolucije nema naučnu osnovu, i da se njene tvrdnje u stvari sukobljavaju sa naučnim činjenicama. Snaga koja je podržava nije nauka, već, to je sasvim izvjesno, materijalistička filozofija. To je jedan od najstarijih sistema mišljenja u istoriji koji zagovara da je materija vječna i sve što postoji sastavljeno je od materije i samo od materije. Ovaj prilaz obavezno čini nemogućim da se prihvati postojanje Tvorca. Tvrdnja da se materija sama organi-zovala i stvorila život je tvrdnja koju mi zovemo "teorija evolucije" – za koju smo utvrdili da je potpuno neosnovana. Ako se neko opredijeli za materijalizam, on ga ne napušta kad vidi protivrječnosti, već ga pokušava podržati po svaku cijenu. Neki evolucionisti čak ovo i priznaju. Jedan od njih je Ričard Levontin sa Univerziteta Harvard, koji kaže da oni imaju "jednu materijalističku vjeru, koja je *a priori* vjera." Profesor Ali Demirsoj priznaje da je mogućnost slučajnog formiranja citohroma-c, proteina neophodnog za preživljavanje, "jednako nevjerovatna kao i mogućnost da jedan majmun napiše istoriju čovječanstva na pisačkoj mašini, a da ne napravi nijednu grešku." U nastavku on ipak kaže da prihvatanje mogućnosti uplitanja neke metafizičke sile (dakle Boga) "nije prikladno naučnom cilju, tako da moramo da prihvatimo prvu hipotezu." Evolucionistička propaganda na koju konstantno nailazimo u vodećim svjetskim medijima i "visoko poštovanim" naučnim magazinima, rezultat je ove ideološke uslovljenosti. Mnogi naučnici našli su se u poziciji da moraju braniti ovu nategnutu teoriju ukoliko žele sačuvati zvanje i imati uspješnu dalju karijeru. Mnogi ljudi širom svijeta potpuno su obmanuti sistematskom indoktrinacijom i propagandom vođenom od strane medija i akademskih krugova koji su pod kontrolom antireligijskih centara moći. Tako se čak i za one najnevjerovantnije tvrdnje evolucionista, kao što je na primjer prelazak iz vode na kopno i mnoge druge "skokove", gotovo niko ne pita "kako" i "zašto". Lako je uz pomoć paketa "nauke" uticati na običnog čovjeka na ulici. Dovoljno je da nacrtate par imaginarnih slika, izmislite latinske nazive za "prelazne forme" i date im dovoljan broj godina za "evoluciju", zatim ovo "objašnjenje" stavite u usta nekog naučnika sa debelim naočarima i bijelim mantilom – i odradili ste posao.

Pored ovih što smo pomenuli, postoji još niz naučnih činjenica koje pobijaju evoluciju. Savremene nauke kao što su paleontologija, biohemija i anatomija, dovode nas do jedne kategorične realnosti, a to je da su sva bića stvorena od strane jedne superiorne nadmoćne inteligencije odnosno Boga. Fizika pokazuje da je univerzum na svakom stadijumu bio oblikovan kontrolisanim stvaranjem. Profesor astronomije Džordž Grinstajn pod pritiskom ove realnosti izjavljuje: "Nakon što smo pregledali sve dokaze, uporno navaljuje misao da je neki natprirodni posrednik ili radije Posrednik, morao biti umiješan u nastanak kosmosa." Materijalizam se, dakle, nikako ne može više skrivati pod plaštom nauke.

Bog je svemu živom podario izvanredan dizajn i odlike kao jasan dokaz svoje moći i svog postojanja. Čovjekov duhovni aspekt, njegovo posjedovanje volje, moći rasuđivanja, mišljenja, donošenja odluka, govora, jasno ga odvajaju od bilo koje životinjske vrste.

Saće kao arhitektonski fenomen pčela radilica, začuđujući inžinjerin termitnjaka, sonarni sistem slijepog miša, sposobnost djetlića da kljuca i do 40 puta za oko 2 sekunde u drvo a da pri tom ne dobije potres mozga, dizajn komarca, izoštrani vid ptica grabljivica, sposobnosti životinja sa zimskim snom, specijalni sistem smrzavanja kod žaba, različiti sistemi vida i opažanja kod živih bića, proces fotosinteze (pretvaranja sunčeve energije u hemijsku i organsku) u biljnom

svijetu – samo su dio krajnje složenog sistema života u svijetu koji nas okružuje, sistema koji nam govori o uzvišenom Bogu Stvoritelju, vladaru svih svjetova.

Izvori korišćeni za izradu ovog traktata: *The Evolution Deceit* by Harun Yahya. Vidjeti takođe od istog autora: *Strahote koje je darvinizam donio čovječanstvu* (www.hyahya.org)

Vašoj pažnji preporučujemo sledeća izdanja Centra za prirodnačke studije (CPS) – Beograd: *Krah evolucije, Mala misterija stvaranja* (Robert Džentri), *Kada ljudska inteligencija postane majmunska, Ikone evolucije, Postanje, Svijet koji je uništen* (Džon Vitkomb), *Matematika i Biblija* (Ivan Panin), i dr.